

Arrest

nr. 148 716 van 29 juni 2015
in de zaken RvV X en RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en gezien het verzoekschrift dat voormelde vreemdeling en X, die eveneens verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van dezelfde beslissing en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij in de zaak 148 356 en advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME, verschijnt voor verzoekende partij in de zaak 150 331 en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komen op 9 augustus 2010 België binnen en dienen op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 29 november 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 25 februari 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 8 november 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 24 april 2013 wordt de aanvraag ongegrond bevonden. Bij arresten nrs. X van 19 december 2013 en X van 10 januari 2014 verwerpt de Raad respectievelijk de door de verzoekende partijen ingestelde vorderingen tot schorsing en beroepen tot nietigverklaring en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 8 april 2012 en 7 maart 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 juni 2013 worden deze aanvragen onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 7 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Bij arrest nr. X van 18 december 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 27 mei 2013 en 11 juni 2013 dienen de verzoekende partijen een derde en een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 4 februari 2014 worden deze aanvragen onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing die aan de verzoekende partijen op 11 februari 2014 wordt ter kennis gegeven. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkenen stellen dat zij tal van familieleden hebben, die op legale wijze in België verblijven. Zij leggen echter geen bewijzen voor die dit kunnen staven, noch wordt aangetoond dat indien zij hier familie hebben dat zij dan een nauwe band onderhouden met deze familieleden. De loutere bewering dat zij hier legaal verblijvende familieleden hebben, kan niet weerhouden worden als een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Wat betreft het feit dat enkele van de kinderen buitengewoon onderwijs volgen, dient opgemerkt te worden dat verzoekers niet aantonen dat er geen aangepaste scholing en begeleiding beschikbaar is in het land van herkomst. Betrokkenen verklaren dat het onderwijs in het land van herkomst van slechte kwaliteit is, dat er discriminatie is in de scholen, dat de scholen slecht uitgerust zijn voor Roma kinderen en dat er geen onderwijs is in de

Roma-taal en dat het bijzonder onderwijs type 8 niet bereikbaar is voor Roma kinderen, gelet op hun armoede en de discriminatie. Zij verwijzen naar het Country Report on Human Rights Practices for 2011. Dit rapport werd niet bijgevoegd, noch wordt vermeld waar het rapport kan teruggevonden worden en over welke passage het precies gaat, zodat de inhoud ervan niet kan nagegaan worden. Betrokkenen tonen geenszins aan dat zij persoonlijk stappen hebben ondernomen om na te gaan of een aangepaste scholing en begeleiding voor hun kinderen beschikbaar en bereikbaar is in het land van herkomst. Zij beperken zich tot algemene beweringen en een vage verwijzing naar een algemeen rapport, zonder concrete toepassing op de eigen situatie. Dit kan niet volstaan om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het invoeren van het kinderrechtenverdrag kan bijgevolg ook niet weerhouden worden. Uit informatie beschikbaar op de website van ANED (<http://www.disability-europe.net/de/content/serbia-e1-special-schools>) blijkt overigens dat er scholen bestaan voor bijzonder onderwijs in Servië en dat er ook speciale klassen bestaan in gewone scholen voor leerlingen met beperkingen: "Education in schools for special education of students with disabilities is organised mostly by the type of disability, which means that students with the same type of disability are segregated into special schools or special classes with little or no interaction with other students. Total number of schools for special education in Serbia is 48, of which 13 are in Belgrade. Each of the 17 school directorates have at least one such school. Most of the elementary schools (14) and combined elementary and secondary schools (20) are for the education of pupils with mental disabilities. There are also schools for education of pupils with hearing impairment (8), blind pupils (2, both in Belgrade) and pupils with behavioural difficulties, moving difficulties and children on prolonged hospitalization. The total number of special classes in mainstream schools is 314. Based on the Law on Fundamentals of the Education System, schools for special education have an opportunity to provide additional support in the education of children, pupils and adults with disabilities in the educational group, or other school and family in accordance with the criteria and standards set by the Minister. It is anticipated that, depending on the needs of the program that is implemented, additional support and professional activities in school can also be performed by special education teacher, speech therapist, social worker and adult educator."

Wat betreft het argument dat het lopende schooljaar niet onderbroken mag worden, dient opgemerkt te worden dat betrokkenen steeds op de hoogte waren van het feit dat hun verblijfssituatie en die van de kinderen precair was, namelijk dat het verblijf enkel was toegestaan in afwachting van een beslissing inzake de asielaanvraag en nadien in afwachting van een beslissing ten gronde inzake de medische regularisatieaanvraag, en dat de scholing van de kinderen in België mogelijks slechts een tijdelijke oplossing was. Op 12.06.2013 werd betrokkenen aangetekend via de post een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Zij konden gebruik gemaakt hebben van de zomervakantie om hun terugkeer te organiseren, zodat de kinderen het schooljaar 2013-2014 meteen konden aanvangen in het land van herkomst.

Betrokkenen halen aan dat zij geen enkele binding meer hebben met hun land van herkomst. Het lijkt echter zeer onwaarschijnlijk dat ze er geen familie, noch vrienden of kennissen meer zouden hebben. Betrokkenen waren steeds op de hoogte van het feit dat hun asielaanvraag en vervolgens hun medische regularisatieaanvraag kon worden afgewezen, dat de mogelijkheid bestond dat zij geen verblijfsvergunning zouden krijgen en België zouden moeten verlaten. Dat betrokkenen ondanks dit gegeven geen banden zouden onderhouden hebben met hun land van herkomst, is hun persoonlijke keuze geweest.

Betrokkenen roepen in dat Roma gediscrimineerd worden in hun land van herkomst en uitgesloten worden van alle rechten. Zij brengen echter geen enkel persoonlijk concreet element waaruit blijkt dat zij er gediscrimineerd worden. Tevens tonen betrokkenen op geen enkele wijze aan waarom zij geen beroep zouden kunnen doen op de Servische autoriteiten indien zij met discriminatie zouden te maken krijgen.

Het feit dat betrokkenen een attest van de FOD Sociale Zekerheid, Directie-generaal Personen met een handicap, voorleggen waarop vermeld wordt dat hun zoon R.M. (...) voldoet aan bepaalde criteria, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkenen hebben dit stuk immers reeds voorgelegd in het kader van hun aanvraag art. 9ter en het werd niet weerhouden. De medische situatie van M. (...) werd reeds onderzocht en geëvalueerd in het kader van de medische regularisatieaanvraag. Artikel 9bis§2, 4° bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 09.08.2010, die afgesloten werd op 01.03.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk iets minder dan zeven maanden - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkenen halen aan dat hun medische regularisatieaanvraag ontvankelijk werd verklaard. De aanvraag art. 9ter van verzoekers werd echter afgesloten met een beslissing 'ongegrond' op datum van 24.04.2013.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie van betrokkene - namelijk dat zij sinds augustus 2010 in België verblijven; dat zij zich aanpassen; dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben wat gestaafd wordt met een bewijs van intake, inschrijvingsbewijzen en attesten; dat zij hier sociale contacten hebben en ter staving getuigenverklaringen voorleggen; en dat zij werkbereid zouden zijn - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)"

1.6. Op 4 februari 2014 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen die aan de verzoekende partijen op 11 februari 2014 worden ter kennis gegeven. Deze beslissingen, die op dezelfde motieven zijn gesteund, luiden als volgt:

"(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

"(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

2.2. De Raad stelt vast dat de eerste verzoeker op 11 maart 2014 een verzoekschrift heeft ingediend met het oog op de nietigverklaring van de beslissing van 4 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en dat de verzoekende partijen op 13 maart 2014 een nieuw verzoekschrift indienden dat evenzeer bedoeld is om de nietigverklaring van voormelde beslissing te verkrijgen. *In casu* dient dan ook te worden verwezen naar artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"Indien een verzoekende partij meerdere ontvankelijke verzoekschriften heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing dan worden deze beroepen van rechtswege gevoegd. In dit geval oordeelt de Raad op grond van het als laatste ingediende verzoekschrift, tenzij de verzoekende partij uitdrukkelijk aan de Raad en ten laatste ter terechtzitting, het verzoekschrift aanduidt op grond waarvan hij dient te

*oordelen. De verzoekende partij wordt geacht afstand te doen van de overige ingediende verzoekschriften.
(...)"*

Met toepassing van deze bepaling worden de beroepen met nr. X en nr. X van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting hierop gewezen, heeft de raadsvrouw van de verzoekende partijen aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak kan doen op basis van het laatst ingediende verzoekschrift, met name het verzoekschrift met rolnummer X. De raadsman van de eerste verzoeker stelt afstand te doen van het beroep in de zaak met rolnummer X.

De Raad zal derhalve enkel uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer X.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van het beroep, in zoverre dit gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, met name de bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2014, wegens gebrek aan samenhang met de eerste bestreden beslissing. De verwerende partij merkt op dat de beslissingen op grond van afzonderlijke rechtsgronden werden genomen, en stelt dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

3.1.2. Het is in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen om voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. X). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. X). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. X).

In casu oordeelt de Raad dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de drie bestreden beslissingen die op dezelfde datum en door dezelfde attaché werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat.

3.1.3. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede en de derde bestreden beslissing wordt verworpen.

3.2.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij tevens een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep in zoverre dit gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partijen een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissingen de verzoekende partijen bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St.* Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.X).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partijen *“niet in het bezit (zijn) van een geldig paspoort”*. Deze vaststelling wordt door de verzoekende partijen niet betwist. Aldus beschikt (de gemachtigde van) de bevoegde staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. Bijgevolg zal hij na een eventuele vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing niet anders kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de tweede en de derde bestreden beslissing kan de verzoekende partijen in principe dan ook geen nut opleveren.

3.2.3. Niettegenstaande deze vaststelling mag geen bevel worden gegeven of mogen de bevelen niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere rechtsnormen, in casu de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

3.2.4.1. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM

28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Wat betreft het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van een verzoekende partij, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*). Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366), wat *in casu* het geval is nu de verzoekende partijen zich vluchteling hebben verklaard en zij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden gehoord en zij tevens naar aanleiding van het door hen ingestelde beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de Commissaris-generaal inzake hun asielaanvraag, gelet op de bevoegdheid van volheid van rechtsmacht, de gelegenheid hadden hun grieven uiteen te zetten.

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 11 oktober 2011, Auad/Bulgarije, § 99, punt (f); EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a./Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a./Zweden, §§ 75-76). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

In casu beperken de verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot vage en algemene beweringen met betrekking tot de situatie van Roma in Kosovo, Servië en Bosnië-Herzegovina, die echter niet volstaan, daar de verzoekende partijen enig verband met hun persoon moeten aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Zij citeren in hun verzoekschrift uit een aantal rapporten, doch zonder te verduidelijken om welke rapporten van welke datum het precies gaat. Ook voegen zij bij hun verzoekschrift twee aanvullende documenten, met name een document van de Amerikaanse NGO voor de rechten van minderheden en een document van het Agentschap voor de mensenrechten en de rechten van Roma Minderheden, die verklaringen van de verzoekende partijen bevatten. Wat deze documenten betreft, dient er op te worden gewezen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste vóór het nemen van de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partijen de twee aanvullende documenten niet heeft voorgelegd aan het bestuur, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissingen. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij huidig verzoekschrift. De Raad

zou zijn bevoegdheid te buiten gaan door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). De bij het verzoekschrift gevoegde documenten van de Amerikaanse NGO voor de rechten van minderheden en van het Agentschap voor de mensenrechten en de rechten van Roma Minderheden kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure. Ten overvloede wordt er op gewezen dat niets de verzoekende partijen belet om op grond van deze aanvullende documenten een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Uit de uiteenzetting van de verzoekende partijen kan zodoende niet worden afgeleid dat er in hun hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM zou bestaan. Bovendien weigerden zowel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 november 2010 als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 25 februari 2011 bij arrest met nummer X ten aanzien van de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Daarnaast verwijzen de verzoekende partijen naar de *“ernstige medische problematiek”* van hun kind. De Raad wijst erop dat de verzoekende partijen reeds op 8 november 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben ingediend, doch dat deze aanvraag bij beslissing van 24 april 2013 ongegrond werd bevonden. De vorderingen tot schorsing en de beroepen tot nietigverklaring die tegen deze beslissing werden ingediend werden door de Raad met de arresten nrs. X van 19 december 2013 en X van 10 januari 2014 verworpen. Verder laten de verzoekende partijen na om concreet uiteen te zetten op grond waarvan uit de medische toestand van hun kind een risico op schending van artikel 3 van het EVRM kan worden afgeleid. Waar, zoals *in casu*, de mogelijke schending van voormeld artikel 3 verbonden is met de medische situatie van een kind van de verzoekende partijen, benadrukt de Raad nogmaals dat een eenvoudige vrees voor een schending van het leven of de fysieke integriteit of voor een onmenselijke of vernederende behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Het is aan de verzoekende partijen om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een dergelijk reëel risico (zie EHRM 11 oktober 2011, Aua/Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. X). De verzoekende partijen laten evenwel na aan te geven of te concretiseren welke de zeer uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zouden zijn die pleiten tegen de bestreden bevelen.

De verzoekende partijen maken derhalve niet aannemelijk dat de afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten, in het licht van de aangehaalde medische toestand van hun kind, een schending van voormeld artikel 3 zou uitmaken. Ten slotte kan er bijkomend op gewezen worden dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM vormt. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling (en zijn eventuele familieleden) immers om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.2.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hen ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In casu vragen de verzoekende partijen een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het geval van een eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand

van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggende individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

Een ander belangrijk element van deze billijke afweging is te weten of het privé- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privé- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

Te dezen blijkt niet dat er op de verwerende partij enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om de verzoekende partijen op het grondgebied te gedogen vanwege hun gezinsleven in het Rijk. Vooreerst maakt het ganse gezin van de verzoekende partijen het voorwerp uit van de bestreden bevelen, zodat de bestreden bevelen geen breuk van de gezinsrelaties met zich meebrengen. Bovendien wisten de verzoekende partijen dat hun (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van dit gezinsleven in België van bij het begin precair was. De verzoekende partijen tonen niet met concrete gegevens aan dat zij hun gezinsleven niet kunnen verderzetten in hun land van herkomst of elders. Zij wijzen niet op precieze onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van hun gezinsleven als dusdanig verhinderen in het land van herkomst of elders. De verzoekende partijen tonen ook niet aan dat zij hun gezinsleven enkel in België kunnen verder zetten. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat er in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Bovendien hebben de bestreden bevelen enkel tot gevolg dat de verzoekende partijen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding van hun familieleden en vrienden in België met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het familieleven en privéleven van de verzoekende partijen niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). De Raad wijst er tenslotte op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekende partijen in staat kunnen stellen om tijdens een voorgehouden scheiding in nauw contact te blijven met hun familieleden en vrienden teneinde hun privé- en familieleven verder te onderhouden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.2.4.3. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, doch zoals hierboven reeds werd vastgesteld, tonen zij geen schending van deze artikelen aan.

3.2.5. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste, tweede en derde middel, die alle gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing, voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Deze middelen zijn als volgt onderbouwd:

“EERSTE MIDDEL:

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nrX, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. X, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. X 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingen-zaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt geargumenteed:

- *er is geen bewijs van schending art. 3 EVRM of art. 8 EVRM*
- *de scholing van de kinderen is geen buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen*
- *de medische problematiek dient hier niet behandeld te worden*
- *er ligt geen bewijs voor van enige discriminatie*

De bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers verblijven verschillende jaren in België, hebben zich goed geïntegreerd, hun kinderen gaan naar school hier in België, zij hebben in de mate van het mogelijke zich geïntegreerd. De asielprocedure heeft verschillende jaren geduurd.

Verzoekers menen in de eerste plaats dat de hier bestreden beslissing strijdig is met het redelijkheidsbeginsel in die zin dat er geen rekening wordt gehouden met al deze elementen

Indien met al deze elementen geen rekening kan gehouden worden, dan kan terecht gevraagd worden welk element of samenhangende elementen dan wél kan leiden tot regularisatie op basis van art. 9 BIS VW.

Er rest eenvoudigweg de vaststelling dat niemand kan voldoen aan het toepassingsgebied van art. 9 BIS VW als noch de integratie op zichzelf, noch de scholing van het kind, noch de lange duur van het verblijf, noch de slechte medische toestand van de zoon M. (...) kan leiden tot regularisatie van verblijf.

Er is sprake van een manifeste schending van de ratio legis van art. 9 BIS VW.

Dat verzoekers bovendien wel degelijk in concreto aantonen dat zij niet kunnen terugkeren.

Dat zij dienaangaande twee aanvullende documenten voorleggen en wel als volgt:

1. een eerste document afkomstig uit het documentenarchief van de A.R.C., Amerikaanse niet-gouvernementele organisatie voor de Rechten van minderheden, de Organisatie voor de Mensenrechten van de Roma-Minderheid en de Associatie voor Onderwijs voor Roma.

In dit document wordt detailmatig de verklaring van verzoeker weergegeven betreffende de gebeurtenissen die plaatsvonden op het ogenblik dat verzoekers en hun gezin nog in hun land van oorsprong verbleven.

De gruwelijke gebeurtenissen hadden tot gevolg dat verzoeker een kind met een ernstige beschadiging der hersenen kregen dewelke onomkeerbaar is en ongeneeslijk.

Door deze gebeurtenissen kunnen verzoekers onmogelijk nog terugkeren noch naar Servië noch naar Kosovo.

2. Een tweede document afkomstig van het Agentschap voor de Mensenrechten en de rechten van Roma Minderheden.

In deze verklaring wordt expliciet vermeld dat de familie van verzoekers in hun land van herkomst regelmatig werden geslagen en lastiggevallen door Albanese misdadigers en dat bovendien hun minderjarige gehandicapte zoon onmogelijk de medische hulp kon krijgen die hij behoefde.

TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Verbod van discriminatie en schending gelijkheidsbeginsel.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekers aangehaalde elementen inzake integratie in België en de problemen in het herkomstland, niet in ogenschouw zouden kunnen genomen worden en niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

De Raad van State besliste omtrent het begrip "buitengewone omstandigheden" als volgt:

"Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, § 3 zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te bekomen. "

(RVS, nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVÉLIER B.).

Er kan en mag van verwerende partij verwacht worden dat zij gezien de uitermate verstrekkende gevolgen voor verzoekers een grondig onderzoek doorvoert hetgeen in casu niet is gebeurd.

Dat bovendien de motivering ontoereikend is.

Dit totaal gebrek aan onderzoek van de ingeroepen buitengewone omstandigheden heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Dat het redelijkheidsbeginsel inhoudt dat in alle redelijkheid de situatie wordt beoordeeld.

Dat verzoekers gedurende langere periode in afwachting waren van een beslissing op het door hen ingediende asiel.

Dat hiermee ten volle rekening dient gehouden te worden, temeer gelet op de overige elementen van zeer verregaande integratie.

Dat dient vastgesteld dat er sprake is van een ernstige medische problematiek in hoofde van het kind M. (...) van verzoekers en tevens ernstige problemen omwille van de etnische afkomst van verzoekers.

Dat dient vastgesteld dat verzoekers tal van elementen hebben voorgelegd, en het geheel van criteria in alle redelijkheid dient te kunnen beschouwd als zijnde grond voor regularisatie.

Dat nergens in de bestreden beslissing wordt geargumenteed over de cumulatie van ingeroepen elementen.

Dat het immers zo is dat misschien bepaalde elementen onvoldoende zijn als buitengewone omstandigheid, doch aangevuld met andere elementen wel voldoende zijn opdat de aanvraag tot regularisatie aldaar zou kunnen ingediend worden.

Dat nergens wordt geargumenteed inzake de gecumuleerde elementen en zodoende de beslissing niet voldoet aan de motiveringsplicht en de beginselen van behoorlijk bestuur.

DERDE MIDDEL

Schending art. 3 EVRM

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België.

Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werd in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van een andere procedure, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

In Kosovo en Servië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen ten aanzien van de Roma bevolking.

Verzoekers kunnen niet terug.

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is sprake van een zeer ernstige handicap van M. (...), en die zal bij een gebeurlijke terugkeer zomaar aan zijn lot worden overgelaten zonder behandeling of begeleiding zoals in België.*
- de kinderen genieten onderwijs in België, de twee jongste kinderen genieten aangepast onderwijs*
- de verzoekers zijn totaal verankerd*

Dat door de weigering van machtiging tot verblijf het gezin van verzoekers ten zeerste ontwricht.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoeker en de integriteit van zijn gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

“ Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Dat de belangen van het kind van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar land van herkomst moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat door de bestreden beslissing de kinderen zich persoonlijk gekrenkt en geschaad weten in hun persoonlijke ontwikkeling.”

4.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en artikel 3 EVRM. In het tweede middel voert verzoekende partij de schending aan de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het verbod van discriminatie. In het derde middel haalt zij de schending aan van artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht, artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. In de toelichting van het middel wordt melding gemaakt van artikel 8 EVRM en artikel 3 IVRK.

Gelet op de samenhang van de toelichting van de drie middelen, zullen de middelen samen worden behandeld. Het eerste, tweede en derde middel hebben betrekking op de eerste bestreden beslissing.

Verzoekende partij verwijt verwerende partij geen rekening te houden met het langdurig verblijf van haar gezin op het grondgebied van het Rijk.

Verzoekende partij betoogt in essentie kennelijk onredelijk zijn om te oordelen dat het geheel van de elementen die bestaan in een langdurig verblijf, de verankering van een gezin waarvan de kinderen aangepast onderwijs volgen in België, de ernstige handicap van één van hun minderjarige kinderen die bij een terugkeer aan zijn lot zou worden overgelaten zonder behandeling of begeleiding zoals in België, en de ‘ernstige problemen’ die zij ondervinden vanwege hun Roma-afkomst, niet in aanmerking te nemen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Nergens in de bestreden beslissing zou worden geargumenteed over de cumulatie van de ingeroepen elementen. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om vandaaruit de aanvraag in te dienen zou de minderjarige kinderen van verzoekende partij persoonlijk krenken en schaden in hun persoonlijke ontwikkeling.

Zij voegen twee documenten bij het verzoekschrift waaruit zou blijken dat zij onmogelijk kunnen terugkeren.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen. De Raad is in het kader van haar marginale toetsingsbevoegdheid louter bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. X)

De toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 houdt een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. (RVV, 28 maart 2012, nr. X)

De Raad van State definieerde de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 samenvattend als volgt:

“Buitengewone omstandigheden” in de zin van het vroegere art.9, derde lid, W. 9 december 1980, zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden konden onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of een reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Omstandigheden die vb betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België en niet in het buitenland is ingediend. Tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, heeft de bevoegde Minister zich i.v.m. de interpretatie van het begrip “buitengewone omstandigheden” in artikel 9bis uitdrukkelijk aangesloten bij de interpretatie van het begrip “buitengewone omstandigheden”. (R.v.St, 9 december 2009, nr.198.769)

In het licht van die vaststaande rechtspraak is het niet kennelijk onredelijk voor verwerende partij het langdurig verblijf en de voorgestelde verankering niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het voor verzoekende partij bijzonder moeilijk zou maken om terug te keren naar het land van herkomst, maar tot het onderzoek in de gegrondheidsfase behoren.

Uit niets blijkt dat verzoekende partij initieel zou hebben aangevoerd zich in dermate specifieke omstandigheden te bevinden, dat die beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt duidelijk en concreet gemotiveerd waarom de elementen dat de kinderen van verzoekende partij aangepast onderwijs volgen in België, dat één van hun minderjarige kinderen ernstig gehandicapt is en dat verzoekende partij in het land van herkomst problemen zou ondervinden vanwege haar Roma-afkomst, niet in aanmerking kunnen worden als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

Door het herhalen van die elementen, die reeds werden beoordeeld door verwerende partij, gaat verzoekende partij voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad.

Door op louter algemene wijze aan te voeren dat de cumulatie van die ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden zou gelden, maakt verzoekende partij niet in concreto duidelijk hoe haar situatie het haar bijzonder moeilijk zou maken om terug te keren naar het land van herkomst. Uit het feit dat verwerende partij van oordeel is dat door verzoekende partij niet werd aangetoond als zouden de genoemde elementen elk op zich een terugkeer in de weg staan, volgt redelijkerwijze dat het samen aanwezig zijn van die elementen evenmin een terugkeer in de weg staan.

In haar arrest van 27 juni 2007 (nr. X) stelde de Raad van State dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het land van herkomst in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Met haar vaag betoog toont verzoekende partij niet aan als zouden de door haar ingeroepen beletselen kennelijk onredelijk zijn beoordeeld door verwerende partij.

Verzoekende partij kan zich verder niet dienstig beroepen op de twee documenten die zij voegt bij het verzoekschrift waaruit zou blijken dat zij onmogelijk kunnen terugkeren, gezien zij die documenten niet eerder aan het bestuur voorlegde. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient echter te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681)

Verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van een foutieve feitenvinding of op een kennelijk onredelijke wijze.

Verzoekende partij beroept zich op artikel 3 en 8 EVRM, doch ook hier laat haar vaag en algemeen betoog niet toe aan te tonen als zouden haar grondrechten zijn geschonden.

Zoals in de bestreden beslissing reeds wordt gemotiveerd volstaat een blote bewering of een eenvoudige vrees op zich niet om een inbreuk uit maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. (cf. RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

Verzoekende partij kan zich niet dienstig beroepen op artikel 3 IVKR omdat die bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is, zodat aan deze bepaling een directe werking te worden onzegd.

De vage stelling dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om vandaaruit de aanvraag in te dienen de minderjarige kinderen van verzoekende partij persoonlijk zou krenken en schaden in hun persoonlijke ontwikkeling is bovendien niet concreet onderbouwd, en wordt niet in verband gebracht met de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de kinderen en hun specifieke situatie inzake scholing, zodat verwerende partij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen en dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Minstens kan de vage kritiek de in de bestreden beslissing weergegeven argumenten niet weerleggen.

Met betrekking tot de vermeende schending van artikel 8 EVRM blijft verzoekende partij eveneens vaag, en stelt louter zich te beroepen op 'het recht op eerbiediging van het gezinsleven' en dat het gezin 'door de weigering van verblijf ten eerste zou worden ontwricht'. Die algemene stelling wordt evenmin concreet onderbouwd, en wordt niet in verband gebracht met de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de ingeroepen schending van artikel 8 EVRM, noch met de andere elementen die betrekking hebben op de terugkeer van het volledige gezin, zodat verwerende partij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen en dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Minstens kan de vage kritiek de in de bestreden beslissing weergegeven argumenten niet weerleggen.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de bestreden beslissing er niet toe kan leiden dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden, dat verzoekende partij bovendien niet aantoont dat andere familieleden legaal op het grondgebied zouden verblijven, en dat gewone sociale relaties in principe niet worden beschermd onder artikel 8 EVRM. Tevens wordt erop gewezen dat verzoekende partij steeds heeft geweten dat de scholing van de kinderen in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was, dat niet wordt aangetoond dat de nodige scholing niet kan worden verkregen in het land van herkomst, noch dat het gezin geen banden meer zou hebben met het land van herkomst.

In een geval dat zowel betrekking heeft op het gezinsleven, evenals op immigratie, zal de omvang van de verplichtingen van een Staat familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten afhangen van de specifieke omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang. Daarbij zal rekening moeten worden gehouden met de mate waarin het gezinsleven wordt effectief verbroken, de omvang van de banden met de Verdragsluitende Staat, de eventuele aanwezigheid onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven uit te bouwen of voor te zetten in het land van herkomst of elders, de vraag of er factoren aangaande immigratiecontrole spelen (bijvoorbeeld, een geschiedenis van schendingen van het vreemdelingenrecht) en overwegingen van openbare orde of het algemeen belang.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70)

In casu houdt de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf in, zodat geen sprake is van een inmenging in haar recht op gezinsleven, en geen toets ex artikel 8, tweede lid EVRM dient te worden doorgevoerd.

Gelet op haar verblijfshistoriek kon verzoekende partij zich er niet anders dan bewust van zijn dat zij het grondgebied diende te verlaten indien de door haar ingeleide procedures niet tot een verblijfsrecht zouden leiden.

Het algemeen en vaag betoog van verzoekende partij laat niet toe aan te tonen dat zij zich in omstandigheden zou bevinden waarbij de bescherming van artikel 8 EVRM zou optreden in het kader van de genoemde criteria.

Verzoeker brengt elementen aan waaruit bepaalde banden met het Rijk blijken, maar toont niet aan dat die op zich zouden volstaan als bewijs van een dermate sterke band met die Staat dat voor die Staat positieve verplichtingen zouden ontstaan met betrekking tot het verblijfsrecht van de betrokken persoon. Bovendien houdt een langdurig verblijf niet ipso facto in dat het verbreken van de banden met de Staat van dit langdurig verblijf een schending van de grondrechten van de betrokken persoon zou inhouden. Te meer gezien in casu de bestreden beslissing op zich slechts een tijdelijke scheiding vooropstelt, die in principe niet tot een schending van artikel 8 EVRM kan leiden.

Geen schending van artikel 8 EVRM wordt aangetoond.

Gezien geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Deze onderdelen van de middel zijn ongegrond, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin wordt aangetoond.

Gezien verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke wijze het gelijkheidsbeginsel precies zou zijn geschonden, is dit onderdeel van de middelen onontvankelijk.

Waar verzoekende partij de schending aanvoert van andere dan bovengenoemde beginselen van behoorlijk bestuur, duidt zij niet aan beginsel zij precies geschonden acht, zodat de middelen ook met betrekking tot dit onderdeel onontvankelijk zijn.

De aangevoerde schendingen worden niet aangetoond.

Het eerste, tweede en derde middel zijn ongegrond."

4.1.3.1. Met betrekking tot de aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM kan worden verwezen naar wat hieromtrent *supra* bij de bespreking van de ontvankelijkheid van het beroep onder de punten 3.2.4.1. en 3.2.4.2. werd uiteengezet.

4.1.3.2. Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). *In casu* zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij het gelijkheidsbeginsel en het verbod van discriminatie door de eerste bestreden beslissing geschonden achten. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.1.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (artikel 9 van de Vreemdelingenwet). In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd (artikel 9bis van de Vreemdelingenwet).

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om aan de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen “*geen buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland*”.

4.1.3.3.1. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in het eerste middel aanvoeren, wordt in de bestreden beslissing wel degelijke rekening gehouden met het gegeven dat zij verschillende jaren in België verblijven, zich goed geïntegreerd hebben en dat hun kinderen hier naar school gaan. In de bestreden beslissing wordt immers omstandig gemotiveerd waarom deze elementen niet aanzien kunnen worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen beperken zich wat dit betreft tot een herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag weerleggen zij geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat er in hun hoofde buitengewone omstandigheden bestaan die eraan in de weg staan dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend, noch tonen zij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

4.1.3.3.2. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in het tweede middel voorhouden, wordt in de eerste bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom de door hen aangehaalde elementen van integratie niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. In deze beslissing wordt daarover namelijk gemotiveerd dat deze elementen betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase van het onderzoek niet behandeld worden. Deze motivering is volledig in lijn met de rechtspraak van de Raad van State die reeds verschillende keren heeft beslist dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Zo oordeelde de Raad van State in arrest nr. X van 9 december 2009 dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”*. De omstandigheid dat de verzoekende partijen hierover een andere mening hebben dan het bestuur, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief kennelijk onredelijk of feitelijk niet correct is.

De verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd waar zij in het tweede middel voorhouden dat bij het nemen van de eerste bestreden beslissing de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met duur van de door hen ingestelde asielprocedure. Uit de motieven van deze beslissing blijkt immers dat de duur van de asielprocedure niet als onredelijk lang kan worden beschouwd. De verzoekende partijen laten na om dit motief te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Aldus maken zij niet aannemelijk dat er in hun hoofde buitengewone omstandigheden bestaan die eraan in de weg staan dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend, noch tonen zij aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Met betrekking tot de medische problematiek van de zoon van de verzoekende partijen wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd dat deze *“reeds (werd) onderzocht en geëvalueerd in het kader van de medische regularisatieaanvraag”* en dat *“(a)rtikel 9bis§2, 4° bepaalt dat elementen die werden ingeroepen in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid”*. Door deze medische problematiek in hun verzoekschrift opnieuw (summier) aan te halen, zonder evenwel de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen, maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat er in hun hoofde buitengewone omstandigheden bestaan die eraan in de weg staan dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend, noch tonen zij aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen.

Dat in de eerste bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd over de cumulatie van de ingeroepen elementen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. De verzoekende partijen zetten immers niet uiteen – en er wordt ook niet ingezien – waarom de cumulatie van de door hen aangevoerde elementen alsnog een buitengewone omstandigheid zou (kunnen) vormen indien wordt geoordeeld dat deze elementen afzonderlijk niet kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

4.1.3.3.3. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen in het derde middel laten uitschijnen, wordt in de eerste bestreden beslissing niet gesteld *“dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou(den) mogen inroepen als argument om*

regularisatie te bekomen". In deze beslissing wordt hieromtrent opgemerkt dat de verzoekende partijen omtrent de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM "*hun beweringen (dienen) te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3*" en dat bovendien "*(d)e algemene bewering (...) niet (wordt) toegepast op de eigen situatie*".

4.1.3.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin tonen de verzoekende partijen een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan.

4.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.1.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de eerste bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.1.3.6. De verzoekende partijen laten na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de eerste bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). In zoverre de verzoekende partijen in het tweede en het derde middel de schending van "*de beginselen van behoorlijk bestuur*" opwerpen, zijn deze middelen dan ook onontvankelijk.

4.1.3.7. Het eerste, tweede en derde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4.2.1.1. De verzoekende partijen voeren in een vierde en een vijfde middel, die gericht zijn tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 7 en 9ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 *iuncto* artikel 13 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het fair play-beginsel.

4.2.1.2. Het vierde en het vijfde middel zijn gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, waarover in punt 3.2.5. van dit arrest reeds werd geconcludeerd dat het beroep ertegen onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak X.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN